

ਸਿਵਲ ਮਿਸਲੀਨੀਅਸ

ਬਾ ਅਦਾਲਤ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਜੇ.ਜੇ.

ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਅਤੇ ਹੋਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨੰ., 1924 ਓਫ 1960.

ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ (1953 ਦਾ X) ਸੈਕਸ਼ਨ 2(4), 5-ਏ, 5-ਬੀ ਅਤੇ 9(1)(i)-ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਕੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਰਾਖਵਾਂ ਖੇਤਰ-ਅਰਥ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਸਿਰਫ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਖਵਾਂ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਖੇਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਏ ਅਤੇ 5-ਬੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ-ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ 'ਰਿਜ਼ਰਵ' ਅਤੇ 'ਸਿਲੈਕਟ' - 'ਰਿਜ਼ਰਵਡ ਏਰੀਆ' ਦਾ ਮਤਲਬ, ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਖੇਤਰ। ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਇੰਟਰਪ੍ਰੀਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸਟੈਚੂਟਸ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। 1953, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿਜ਼ਰਵ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਨੁਮਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੰਗੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਬੇਅਰਥ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਐਕਟ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 9-ਏ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 9(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇਹ

ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਣ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਲਈ, ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ 'ਚੁਣਿਆ' ਜਾਂ 'ਰਾਖਵਾਂ' ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਗਿਆਯੋਗ ਖੇਤਰ ਤੱਕ "ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਰਾਖਵਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ। ਕਿ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੀ ਉਪਜ ਜਾਂ ਫਲਾਂ 'ਤੇ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ- ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ "ਸਰਪਲੱਸ ਏਰੀਆ" ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ "ਚੁਣਿਆ ਖੇਤਰ" ਇੱਕ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਹੈ। "ਰਿਜ਼ਰਵਡ ਏਰੀਏ" ਤੋਂ ਵੱਖ, ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਜਾਂ ਤਾਂ "ਰਾਖਵਾਂ ਖੇਤਰ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂ ਹੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ। 1953 ਐਕਟ, ਜਾਂ, ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। 1955. ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹ "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਤੋਂ ਵੱਖ ਜ਼ਮੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਚੁਣੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਖਰੀਦ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਬਚੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਚੁਣਿਆ ਖੇਤਰ" ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਣਇੱਛਤ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸਮਾਨਤਾਪੂਰਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਤਹਿਤ 'ਚੋਣ' ਜੇਕਰ ਇਹ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ' ਦੇ ਫਾਇਦਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਚੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਖੇਤਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। "ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ" ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਰਿਜ਼ਰਵ ਕਰਨਾ" ਅਤੇ "ਚੋਣ ਲਈ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਜਾਂ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਰਵ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। "ਰਿਜ਼ਰਵ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਰੱਖਣਾ, ਰੱਖਣਾ ਜਾਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ। ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਰਾਖਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਬਾਕੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੀਕਰਨ "ਚੁਣੋ", ਵਿਕਲਪ, ਜਾਂ ਚੋਣ ਦੀ ਕਸਰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਚੁਣਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਚੁਣਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਚੁਣਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਚੁਣਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। "ਚੋਣ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਕੇ ਲੈਣਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ "ਚੋਣ" ਅਤੇ "ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ" ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੈ। "ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ" ਅਤੇ "ਚੋਣ" ਦੋਵੇਂ ਵਿਤਕਰੇ ਵਾਲੀ ਚੋਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹਨ ਅਤੇ ਤਰਜੀਹ ਜਾਂ ਵਿਕਲਪ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੋ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। "ਇਜਾਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ" ਦੀ "ਚੋਣ" ਜਾਂ "ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ" ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਹੈ। "ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ" ਅਤੇ "ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ" ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਖੇਤਰ ਰਾਖਵਾਂ ਹੈ ਜਾਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ 'ਮਨਜ਼ੂਰਯੋਗ ਖੇਤਰ' ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕੱਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ 'ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ' ਜਾਂ 'ਚੋਣ' ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਇਕਸਾਰ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ "ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ "ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ" ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਅਰਥਾਤ, "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਅਤੇ "ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ"। ਬਾਕੀ ਦੋ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ "ਚੁਣਿਆ ਖੇਤਰ" ਨਾਮਕ ਕੋਈ ਵੀ ਤੀਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਤੀਜੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ ਦਾ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2, ਉਪ ਧਾਰਾ (5-ਏ), ਜੋ "ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, "ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਬੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਖੇਤਰ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ,

"ਸਰਪਲੱਸ ਏਰੀਆ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਉਸ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੋ ਰਾਖਵਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਗੁਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। "ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ". ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਜਿਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9(1)(i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸਖਤ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਅਸਪਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵਾਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਬਾਰੇ ਵਾਜਬ ਸੰਦੇਹ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸੰਦੇਹ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਘਾਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਭਾਸ਼ਾ ਸਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਿੱਥੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਸਾਦੇ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ; ਅਤੇ ਕਠਿਨਾਈ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸਾਦੇ ਅਰਥ ਨਾ ਦੇਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਬਦ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਉਸ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਵਾਜਬ, ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋਵੇ। ਸੰਦੇਹ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਖਤ ਵਿਆਕਰਣਿਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਖਤ ਅਰਥ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕਸੁਰਤਾਪੂਰਣ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ. ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ

ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲਾਹੇਵੰਦ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਇਹ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪਾਅ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦਬਾਏ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

19 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਆਈ.ਡੀ. ਦੁਆ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਆਖਰਕਾਰ 27 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 1962

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2, ਮਿਤੀ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਅਤੇ 19 ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। 1959. ਕ੍ਰਮਵਾਰ.

ਐਚ.ਐਸ. ਵਾਸੂ ਅਤੇ ਬੀ.ਐਸ. ਵਾਸੂ, ਐਡਵੋਕੇਟਸ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ.

ਐਚ.ਐਸ. ਦੁਆਬੀਆ, ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਐਮ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ,
ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਲਈ।

ਹੁਕਮ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.-ਇਹ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਬੈਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਆਈ.ਡੀ.ਦੁਆ, ਜੇ. ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਆਈ ਹੈ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਬਹਿਸ 19 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਡੇ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸਿੰਘ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਇਸ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕਰਮ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ (10) ਦੀ ਧਾਰਾ 9(1)(i) ਦੇ ਤਹਿਤ

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1953)। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ 2 ਜੁਲਾਈ, 1959 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਦੀ 19 ਅਕਤੂਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ ਉਠਾਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਹ ਸਫਲ ਰਿਹਾ। 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮ (ਅਨੈਕਸਰ 'ਡੀ') 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਰਿੱਟ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਵੀ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ; ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 9(1)(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ "ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ" ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਊਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਮੁੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 57 ਦੁਆਰਾ 1953 ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ 1955 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 11, 1957 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 46, 1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 4 ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 1959 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 32 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨੁਪਾਤਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦੋ ਐਕਟ, ਪੰਜਾਬ ਟੈਨੈਟਸ (ਸਿਕਿਊਰਿਟੀ ਆਫ ਟੈਨਿਊਰ) ਐਕਟ (1950 ਦਾ 12) ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਟੈਨੈਟਸ (ਸਿਕਿਊਰਿਟੀ ਆਫ ਟੈਨਿਊਰ) ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ, 1951 (1951 ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ 5) ਸੀ।). ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਐਕਟ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਹੁਦਰੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ

ਵੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰੇਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਰਾਇਆ ਵਸੂਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਲਈ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ 30 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ 50 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੱਕ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ 'ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ' ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਲਈ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਕੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬੇਦਖਲ ਕੀਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਜਾੜੇ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਵਾਲ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2, ਉਪ-ਧਾਰਾ (3), "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ 60 ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਬਾਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਨੁਮਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਣਨਾ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਤਮ ਸੀਮਾ 50 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜਾਂ 100 ਆਮ ਏਕੜ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2, ਸਬ-ਸੈਕਸ਼ਨ 4, "ਰਿਜ਼ਰਵਡ ਏਰੀਆ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਪੰਜਾਬ ਟੈਨੈਂਟਸ (ਸਕਿਊਰਿਟੀ ਆਫ ਟੈਨਿਊਰਸ) ਐਕਟ, 1950 (1950 ਦਾ ਐਕਟ 22), ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1951 ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਖਵਾਂ ਖੇਤਰ)।

"ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(5a) ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

"'ਸਰਪਲੱਸ ਏਰੀਆ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਖੇਤਰ, ਅਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਖੇਤਰ ਰਾਖਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਅਧੀਨ ਚੁਣੇ ਗਏ ਅਨੁਮਤੀ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਉਪ-ਅਧੀਨ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਸੀ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ (1), ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਵਾਲਾ ਖੇਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਖਵਾਂ ਖੇਤਰ, ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਰਾਖਵੇਂ ਕਰਨ ਦੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਜੇ ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਉਕਤ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰਾਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।" (ਇਹ 1955 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 11 ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਹੈ)।

1955 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 11 ਦੁਆਰਾ ਬਦਲੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 2(9) "ਸਵੈ-ਖੇਤੀ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

'ਸਵੈ-ਖੇਤੀ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿਸੇ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਖੇਤੀ ਕਰਨਾ।

ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਸਹਿਕਾਰੀ ਬਾਗ ਕਾਲੋਨੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸਨ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਅਨੁਮਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਪਟਵਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਰਸਲ ਜਾਂ ਪਾਰਸਲ ਰਾਖਵਾਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ-

"ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਇਹ ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੇਗਾ-

- (a) ਇੱਕ ਸਹਿਕਾਰੀ ਗਾਰਡਨ ਕਾਲੋਨੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਖੇਤਰ;
- (b) ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ;
- (c) ਰਾਖਵਾਂ ਖੇਤਰ, ਝੁੰਡੀਮਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ 20 ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ,

(d) ਸਹਿਕਾਰੀ ਖੇਤੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਹਿੱਸਾ;

(e) ਉਸਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖੇਤਰ;

(f) ਝੰਡੀਮਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਭਾਵ 15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੂਚਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ, ਅਜਿਹੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ। ਉਪਰੋਕਤ ਤੋਂ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਾਰਸਲ ਆਪਣੇ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਵਿਕਲਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵੈਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 3 ਤੋਂ 6 ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਰਾਖਵਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।

1957 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਮੁੱਖ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੋਧਾਂ ਹੋਈਆਂ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ (ਸੋਧ) ਐਕਟ (1957 ਦਾ 46) ਨੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 5-ਏ, 5-ਬੀ ਅਤੇ 5-ਸੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ। ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਨਵੇਂ ਭਾਗ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ-

"5 A. ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ: ਹਰੇਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਟਵਾਰ ਸਰਕਲ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1957 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ, ਉਸ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਜਿਹੇ ਰੂਪ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। .

5 B. ਆਗਿਆਯੋਗ ਖੇਤਰ ਦੀ ਚੋਣ ਅਤੇ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ।

(1) ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਖੇਤਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਏ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਰੂਪ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਚੋਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। :

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 5-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇਗਾ।

(2) ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਖੇਤਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ, ਧਾਰਾ 5-ਸੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਾਰਸਲ ਜਾਂ ਪਾਰਸਲਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਸੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-

"9. ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ।

(1) ਫਿਲਹਾਲ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ-

(i) ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ; ਜਾਂ

(ii) ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ

(iii) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਹਨ; ਜਾਂ

(iv) ਆਪਣੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜ਼ਮੀਨ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਉਸ ਹੱਦ ਤਕ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ; ਜਾਂ

(v) ਆਪਣੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਯੋਗ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ

(vi) ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਬਲੇਟ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸਬਲੇਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ; ਜਾਂ

(vii) ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ, ਕਬੂਲੀਅਤ ਜਾਂ ਪੱਤਾ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ;

ਵਿਆਖਿਆ: ਧਾਰਾ (iii) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਡਿਕਰੀ ਜਾਂ ਆਰਡਰ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਬਕਾਏ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ "ਛੋਟੇ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ" ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜਿਸ ਦੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ (ii) ਤੋਂ (vii) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ

ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਨੂੰਨੀ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 9-ਏ ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ (1955 ਦਾ 11) ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਗ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"9A. ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (i) ਅਧੀਨ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ:

"ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਬੰਧਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਾਂ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ। ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਹੋਰ:

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੀ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 9-ਏ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬੇਦਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਧਾਰਾ 9(1) (i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਗਏ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਵਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।). ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਕੁਝ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵੇਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਦਾ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ [ਵੀਡੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 (1)1।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਚਾਰੇ ਗਏ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 9(1) (i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ "ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ," ਤਾਂ "ਰਾਖਵੇਂ" ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਖੇਤਰ" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(4) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਨੁਮਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜੋ ਖੇਤਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਬੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪਾਰਸਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਏ ਅਤੇ 5-ਬੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਖੇਤਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਖਾਲੀ ਕੀਤੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਖੇਤਰ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਰਾਖਵਾਂ ਹੈ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, "ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ" ਜਾਂ "ਚੋਣ" "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਤੋਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ "ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ" ਤੋਂ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਇੱਕ ਅਸੰਗਤਤਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਰਾਖਵੇਂ "ਇਜਾਜ਼ਤਯੋਗ ਖੇਤਰ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਅਧੀਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ "ਮਨਜ਼ੂਰ ਖੇਤਰ" ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ "ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ" ਉੱਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਧਿਕਤਮ ਸੀਮਾ 30 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸੀਮਾ ਵਧਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। 1957 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 46 ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 5-ਏ ਅਤੇ 5-ਬੀ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਮੇਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ "ਮਨਜ਼ੂਰ ਖੇਤਰ" ਦਾ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਸਨ। ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਸਲ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁੰਗਾਰਾ ਮਾੜਾ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ (ਸੋਧ) ਐਕਟ (46 ਆਫ਼ 1957) ਦੁਆਰਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅਨੁਮਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ, ਉਹ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਡਿਫਾਲਟਰ ਜਾਂ ਝੂਠੇ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। . ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਖੇਤਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ।

"ਰਿਜ਼ਰਵਡ ਏਰੀਆ" ਅਤੇ "ਸਿਲੈਕਟਡ ਏਰੀਆ" ਵਿਚਕਾਰ ਫਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਪਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਯਾਨੀ ਕਿ 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਤੱਕ, "ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਖੇਤਰ" ਸ਼ਬਦ। ਸੋਧ ਐਕਟ (1957 ਦਾ 46) ਦੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਦੀ ਚੋਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਨੂੰ 11 ਦਸੰਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 20 ਦਸੰਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੇ "ਪੇ" "ਪ੍ਰਵਾਨਗੀਯੋਗ ਖੇਤਰ" ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਸੋਧ ਐਕਟ (1957 ਦਾ 46) ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਤਰਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਖਵਾਂ ਜਾਂ ਚੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਜਾਂ ਚੋਣ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਵਿੱਚੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣਾ "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਦੁਬਾਰਾ ਅਜਿਹਾ ਖੇਤਰ ਚੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣਾ "ਮਨਜ਼ੂਰ ਖੇਤਰ" ਰਾਖਵਾਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਦਖਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸਦਾ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ "ਸਰਪਲੱਸ

ਖੇਤਰ" ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਏ ਅਤੇ 5-ਬੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਨੂੰ "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(4) ਵਿੱਚ "ਰਿਜ਼ਰਵਡ ਏਰੀਆ" ਸ਼ਬਦ ਕਲਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਖਤ ਅਤੇ ਤਕਨੀਕੀ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਤਰਕਹੀਣ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਨਾ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕਸੁਰਤਾਪੂਰਣ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀ ਹੈ। "ਰਿਜ਼ਰਵ ਕਰਨਾ" ਅਤੇ "ਚੋਣ ਲਈ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਜਾਂ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਰਵ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। "ਰਿਜ਼ਰਵ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਰੱਖਣਾ, ਰੱਖਣਾ ਜਾਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ। ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਰਾਖਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਬਾਕੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੀਕਰਨ "ਚੁਣੋ", ਵਿਕਲਪ, ਜਾਂ ਚੋਣ ਦੀ ਕਸਰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਚੁਣਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਚੁਣਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਚੁਣਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਚੁਣਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। "ਚੋਣ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਕੇ ਲੈਣਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ "ਚੋਣ" ਅਤੇ "ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ" ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੈ। "ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ" ਅਤੇ "ਚੋਣ" ਦੋਵੇਂ ਵਿਤਕਰੇ ਵਾਲੀ ਚੋਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹਨ ਅਤੇ ਤਰਜੀਹ ਜਾਂ ਵਿਕਲਪ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਪਰ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, "ਇਜਾਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ" ਦੀ "ਚੋਣ" "ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ" ਦਾ ਅਰਥ ਇਕੋ ਗੱਲ ਹੈ। "ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ" ਅਤੇ "ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ" ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ "ਇਜਾਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ" ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਖੇਤਰ ਰਾਖਵਾਂ ਹੈ ਜਾਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ "ਇਜਾਜ਼ਤਯੋਗ ਖੇਤਰ" ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ "ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ" ਜਾਂ "ਚੋਣ" ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਇਕਸਾਰ ਅਤੇ ਸਮਝਯੋਗ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ "ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ

ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ "ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ" ਦੇ ਨਾਲ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, "ਮਨਜ਼ੂਰ ਖੇਤਰ" ਅਤੇ "ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ"। ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕੋਈ ਤੀਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ "ਚੁਣਿਆ ਖੇਤਰ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਦੋ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਕੋਈ ਤੀਜੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਲ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ। ਸੈਕਸ਼ਨ (2), ਉਪ-ਧਾਰਾ (5-ਏ), ਜੋ "ਸਰਪਲੱਸ ਏਰੀਆ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, "ਰਿਜ਼ਰਵਡ ਏਰੀਆ" ਨੂੰ ਅਖੌਤੀ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਬੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੂਮੀਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਖੇਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਹੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, "ਸਰਪਲੱਸ ਏਰੀਆ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਖਵਾਂ ਜਾਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਗੁਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ "ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ" ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਧਾਰਾ 2(5-ਏ), ਜੋ ਕਿ "ਸਰਪਲੱਸ ਏਰੀਆ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਜਿੱਥੇ "ਰਾਖਵਾਂ ਖੇਤਰ", ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਖਵੇਂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ "ਰਾਖਵਾਂ ਖੇਤਰ" ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਗੁਆਉਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ ਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ "ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ "ਰਿਜ਼ਰਵਡ ਏਰੀਆ" ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਵਿਸ਼ੋ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ। ਯਕੀਨਨ, ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇੱਕ "ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪਤਝੜ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ "ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ" ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨੀਤੀ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਖੇਤਰ ਗੈਰ-ਕਾਸ਼ਤ ਰਹਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ "ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ" ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜੇਕਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ "ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ" ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, "ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ "ਸਰਪਲੱਸ ਏਰੀਆ" ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾ ਕੇ ਇਸਦੇ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਚਰਿੱਤਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ "ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਨਵਾਇਲਟ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਲਈ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਾਸ਼ਤ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਵੀ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ। ਇੱਕ "ਛੋਟੇ ਭੂਮੀ-ਮਾਲਕ" ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜੋ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੇ "ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ" ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਹਨ। ਖਰੀਦੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਪਿਛਲੇ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦੀ ਔਸਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਕਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖਰੀਦ ਮੁੱਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਤਿੰਨ-ਚੌਥਾਈ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਛੇ-ਮਾਸਿਕ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਦਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਰੱਖਿਆ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ "ਚੁਣਿਆ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ "ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ" ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਰਾਖਵਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ *jus utendi*, ਵਰਤਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, *jus fruendi*, ਫੈਦਾਵਾਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ। ਜਾਂ ਫਲ ਨੂੰ, ਅਤੇ *jus possidendi*, ਕਬਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕ। ਇਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ "ਸਰਪਲੱਸ ਏਰੀਆ" ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ "ਚੁਣਿਆ ਖੇਤਰ" ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ, "ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ" ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਜਾਂ ਤਾਂ "ਰਾਖਵਾਂ ਖੇਤਰ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂ ਹੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ। 1953 ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਾਂ, ਸੋਧ ਐਕਟ, 1955 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ

ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਚੁਣੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਖਰੀਦ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਬਚੇਗੀ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਵੈ ਕਾਸ਼ਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਚੁਣਿਆ ਖੇਤਰ" ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਣਇੱਛਤ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸਮਾਨਤਾਪੂਰਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਦੇ ਅਧੀਨ "ਚੋਣ", ਜੇਕਰ ਇਹ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ "ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ" ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਚੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਖੇਤਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ "ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ" ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇਕਰ "ਚੁਣਿਆ ਖੇਤਰ" ਇੱਕ ਹਸਤੀ ਹੋਵੇ, "ਰਿਜ਼ਰਵਡ ਏਰੀਏ" ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਬੇਜ਼ਮੀਨੇ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। . ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਦਾ ਹੈ।

ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਫਾਰਮਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲਾਂ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ ਰੂਲਜ਼, 1953 ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ 3 ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨਦਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 3, 4, ਜਾਂ 5(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੋਵੇ। ਐਕਟ ਦੇ) ਪਟਵਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਲਈ ਚੁਣੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਫਾਰਮ ਅਤੇ ਨਿਯਮ "ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ

ਲਈ ਚੁਣੇ ਗਏ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਚੁਣੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ 1953 ਦੇ ਨਿਯਮ ਹਨ ਅਤੇ 1957 ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ 46 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ 1956 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ K-2 ਬਣਾਉਣ ਵੱਲ ਵੀ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 1955 ਦੇ ਐਕਟ 11 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9-ਏ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਫਾਰਮ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਣਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਰਾਖਵਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, -ਵਿਡ (ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿਓ)/ਜਾਂ ਉਹ ਖੇਤਰ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੁਣਿਆ ਹੈ। ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਲਈ ਖੇਤਰ, ਮੇਰੀ ਅਰਜ਼ੀ ਰਾਹੀਂ (ਫਾਰਮ E ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿਓ)।" ਇਸ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1960 ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ "ਜਾਂ ਖੇਤਰ ਜੋ ਮੈਂ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸੰਭਾਵੀ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਹੈ, - ਮੇਰੀ ਅਰਜ਼ੀ (ਫਾਰਮ E ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿਓ)" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ। 1623ARI (II)-60/1687, ਮਿਤੀ 4 ਮਈ, 1960। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਭੁੱਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫਾਰਮ K-2 ਹੁਣ ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਵੈ-ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਚੁਣੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਨਾਲ। ਕਾਸ਼ਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੋਧ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੁਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦੁਹਰਾਈ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਫਾਲਤੂਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਚੁਣੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਫਾਰਮ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਕ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਵਿਅਰਥ ਦਲੀਲ ਜੋ ਇਹ ਸਵਾਲ ਵੀ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 9(1)(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੱਸੇ ਗਏ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਬੀ ਅਧੀਨ ਚੁਣੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਫਾਰਮ ਮੁਹੱਈਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਖੇਤਰ "ਰਿਜ਼ਰਵ" ਵਿੱਚ "ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ" ਖੇਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ ਫਾਰਮ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ, ਇਹ

ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਿ ਇੱਕ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ ਦਾ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ, ਇੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਉਲਟ, ਧਾਰਾ 9(1)(i) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦਾ। ਐਕਟ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਅਧੀਨ ਰਾਖਵੇਂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਅਨੁਮਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। - ਕਾਸ਼ਤ. ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੰਗੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਬੇਅਰਥ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਐਕਟ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 9-ਏ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 9(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਣ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ "ਚੁਣਿਆ" ਜਾਂ "ਰਾਖਵਾਂ" ਖੇਤਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਲਈ।

ਜਵਾਬਦੇਹ-ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਮਨਮੋਹਨ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਫਾਰਮ ਐੱਫ, ਕਾਲਮ 3 ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ "ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਰਾਖਵਾਂ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਖੇਤਰ ਰਾਖਵਾਂ ਜਾਂ ਚੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਖੇਤਰ। (ਪਿੰਡ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿਓ)। ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕਾਲਮ ਹੈ ਜਿਸ ਅਧੀਨ ਰਕਬਾ ਸਾਧਾਰਨ ਏਕੜ ਅਤੇ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਭੇਦ ਕੀਤੇ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਖੇਤਰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਖਵਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ 'ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਹਰੇਕ ਵਰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ, ਜਾਂ, ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਹੀ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ

ਦਰਸਾਏ ਫਾਰਮਾਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ/ਸਕਦੀ ਹਾਂ।

ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1957 ਦੀ ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਭਟਕਣ ਜਾਂ ਭਟਕਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਐੱਮ ਸੋਧ ਐਕਟ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ "ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਖੇਤਰ" ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਜੋੜਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। "ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ" ਅਤੇ "ਚੋਣ" ਨੂੰ "ਇਜਾਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ" ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਬੀ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਮਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਕਾਰਨ, 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9(1)(i) ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੁਣੇ ਗਏ "ਇਜਾਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ "ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ" ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਵੱਖਰੇ ਜ਼ਿਕਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।

ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਨੇ ਮੁੱਖ ਸਕੀਮ ਜਾਂ 1953 ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਐਕਟ ਦੀ ਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ। ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਘਟਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ 1953 ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਾਖਵਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਬੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੁਣੇ ਗਏ "ਇਜਾਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ" ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਅੱਖਰ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਪੂਰੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁੱਖ ਅੰਤਰ "ਇਜਾਜ਼ਤਯੋਗ ਅਤੇ "ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ" ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੂਲ ਅੰਤਰ ਮੂਲ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਾਰਾ 5 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 5-ਬੀ

ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੁਣੇ ਗਏ ਖੇਤਰ "ਮਨਜ਼ੂਰ ਹਨ" ਖੇਤਰ", ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਪੱਤੀ, ਸਖਤ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਅਸਪਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵਾਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਯੋਗਤਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਧਾਰਾ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਤੱਕ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਭਾਸ਼ਾ ਸਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਿੱਥੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਸਾਦੇ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ; ਅਤੇ ਕਠਿਨਾਈ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਇਸਦੇ ਸਾਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਬਦ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਉਸ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਵਾਜਬ, ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋਵੇ। ਸ਼ੱਕ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰਤਾਪੂਰਣ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਜਾਂ ਸਖਤ ਅਰਥ ਦੇਣ। ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲਾਹੇਵੰਦ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਇਹ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪਾਅ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦਬਾਏ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਜਿਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ "ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ" ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 9(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। (i) ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸੈਕਸ਼ਨ 9(1)(ii) ਤੋਂ (vii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਤਰਕ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਜੇ-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਨਦੀਪ ਸਿੰਘ (ਅਨੁਵਾਦਕ)